

1. neděle velikonoční

Napsal uživatel Administrator
Sobota, 11 Duben 2020 16:58 -

Zamyšlení k první neděli velikonoční /evangelium podle sv. Jana 20, 1- 9/

Při oslavách milénia pokřtění Rusi v roce 1988 řekl při svém proslovu v Moskvě tehdejší státní sekretář Vatikánu kardinál

Casaroli patriarchovi ruské pravoslavné církve: „Znám pouze dvě ruská slova: Christos voskrese,“ což znamená: Kristus

vstal z mrtvých..Na to patriarcha odpověděl, to jsou ona dvě nejdůležitější slova, která existují.

V tom je naděje i pro

všechny zemřelé, protože víra ve zmrtvýchvstání Krista je nadějí i pro ně.

V nejstarších vyznáních víry prvotní církve se říká: Bůh, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí svou mocí také nás. (1Kor 6,14).

Zdá se, že existuje rozpor mezi touto výpovědí víry a zkušeností lidí. Slyšíme, jak lidé umírají na koronavir, ale i na jiné

nemoci, hřbitovy, nemocnice, přírodní katastrofy, stárnutí, konec života to vše a ještě jiné věci v nás vyvolávají strach. Jak

řekl nedávno v rozhlase Prof. Cyril Höschl, vracíme se k tomu, co jsme se snažili vytěsnit ze života a to je přítomnost smrti

v lidském životě. Nejsou to jen hroby, ale i pohřbené naděje, pohřbené plány, pohřbené sny o budoucnosti, ba i pohřbená

láska. Přesto jako lidé stále doufáme. Všechny lidské naděje nakonec obsahují naději na život.

Být šťastný ve své rodině –

tím je míněn život; mít dům – tím je míněn život; chtít být zdravý – tím je míněn život; hledat a nacházet úspěch a uznání

– tím je míněn život, milovat a být milován – tím je míněn život.

Postavíme-li proti těmto nadějím a tužbám opak života, tedy to, že zemřeme, stojíme před otázkou: Co to znamená mít

šťastnou rodinou, když nás smrt rozdělí? K čemu je dům, když jej nikdo neobývá? Co znamená chtít být zdravý, když na

konci stojí smrt? Jaký význam má úspěch a uznání, když z člověka zůstane jen prach? Všechny naděje a přání člověka se

stávají nesmyslnými.

Učedníci si před Velikonocemi kladli stejnou otázku jako my. A nakonec vsadili všechno na jednu kartu: na Ježíše Krista.

On jim dal nový smysl života. Karta vsazená na něho nevyhrála. Ježíš má na krku proces, umírá na kříži a je pohřben. Je to

všechno ztraceno? A v tom udělali učedníci úžasnou zkušenost: Původce života, kterého jste zabili, Bůh vzkřísil z mrtvých

a my jsme toho svědky. Velikonoce nás mají přivést k naší osobní zkušenosti s Kristem. Ptejme se: Co musíš udělat ve

svém životě, abys tuto zkušenost získal?

Tato víra nám je stále a nově zvěstována. Pokud bychom neuvěřili, pak by platili slova sv. Pavle z listu do Korintu: Jezme a

pijme, vždyť zítra zemřeme. To přece znamená: vezmi si všechno, co můžeš dostat – i na úkor svého svědomí a druhých

lidí, protože co nedostaneš tady, nedostaneš už nikdy.

Sami učedníci na tyto otázky dávají odpověď: „Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal...nám,

1. neděle velikonoční

Napsal uživatel Administrator
Sobota, 11 Duben 2020 16:58 -

kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání“ /Sk 10,40-41/ A Boží slovo je pokrmem, kterým se máme stále sytit, abychom mohli uvěřit a žít s ním.

V evangeliu dnešní slavnosti je popisovaná zkušenost Marie Magdalény, šla „ještě za tmy“ vyšla a běžena ke hrobu. Tato

tma je zároveň obrazem hrozné temnoty, kterou si nesla ve svém srdci po ukřižování, které ji bránilo přijmout, co se stalo,

ale z druhé strany ji to hnalo vpřed. Můžeme si přitom ihned pokládat otázky, co je nyní pro tebe tou největší temnotou,

úzkostí nebo strachem? Může to Bůh prozářit? Co proto mám udělat, aby se tak stalo...Máš nějakou zkušenost, kde ti

vztah k Bohu pomohl projasnit životní situaci?

A pak je to Petr a Jan: „Oba běželi zároveň.“ To je vyjádření jejich vzájemného sepětí vyrostlého z toho, co s Ježíšem

prožili. Jan doběhl první, byl mladší, snad proto, že Pána miloval. Petr byl ještě ze své zrady vnitřně ochromen. Oba spatřili

pruhy plátna a o Janovi píše evangelista, viděl a uvěřil. Proč ne Petr? Petra si přece Ježíš vybral jako prvního mezi

apoštoly. Víme ze zkušenosti, že lidé, kteří jsou hluboce zraněni, mají cestu k víře mnohem složitější. Stále se vrací ke

svým bolestem, těžko odpouští. Jenže Velikonoce jsou právě tou velkou příležitostí, abychom i my viděli a uvěřili a svá

zranění překročili, a pokud nás to tíží jako balvan, abychom ho s Boží pomocí odvalili.

Velikonoce jsou příležitostí

k prohloubení víry, byť jsou dnes okolnosti jiné než obvykle. Sv. Pavel vyjádřil hloubkou pravdu, když píše: vy jste Boží

chrám. I když nejsme v kostele, je v nás Boží chrám, to znamená, můžeme ve svém „chrámě“ vzdát Bohu poctu, můžete

vyznat víru v jeho oslavení. On přece řekl: Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.

Váš otec Josef